

Mijn jong

Corine Goldschmidt

Twee zomers geleden zocht ik dagenlang naar een buizerdnest. (Ik help een meer ervaren roofvogelaar om roofvogels in een bepaald gebied in kaart te brengen.) Het baltsende paar hadden we al gezien maar hun nest nog niet gevonden. Wel een leeg buizerdnest. Op een dag zag en hoorde ik een ouderlijke buizerd met twee jongen laag door dat gedeelte van het bos vliegen. Dat bracht me naar het nest om te zien of het dan toch in gebruik was geweest. Geen sporen op de grond bij de stam van de boom. Ik keek omhoog en zag een imposante jonge vogel die zich over de rand van het nest naar beneden boog en mij recht aankeek. Wat zag ik? Dat vroeg hij zich misschien ook af. Een jonge buizerd? Zo laat in het seizoen? Hebben die zo'n gele washuid aan de snavel? Ik had wel al jonge buizerds gezien en gehoord maar nooit van dit formaat. Er zat geen dons meer op maar een heus verenkleed, dit jong was de babyfase ver ontgroeid. Ik nam gepaste afstand van het nest, wilde de vogel niet verstoren, belde direct mijn collega roofvogelaar maar die was niet in de gelegenheid om te komen en de komende dagen ook niet. Ik vroeg of het misschien een wespendif kon zijn maar hij dacht van niet, gezien het verhaal, het nog missende nest, de buizerds met jongen die ik had zien vliegen; dit was misschien de jongste van het stel?

Ik ging bijna elke dag kijken. Wat een imposant dier. Hij was stil. Te stil naar mijn zin. Hij leek me wel in een goede voedingstoestand. Iedere keer als ik kwam zat hij in hetzelfde hoekje van het grote nest. Ik ging op verschillende tijdstippen kijken. Geen enkele keer zag ik een ouder aan komen vliegen. Wat had hij een eindeloos geduld. Het mijne werd behoorlijk op de proef gesteld. Ik maakte me zorgen en vroeg bij Natuurmonumenten na of er iemand was met verstand van jonge buizerds. Ik deed mijn verhaal aan een boswachter die iets soortgelijks had meegemaakt met een jonge boomvalk die op het nest met een poot zat vast geketend in een stuk prikkeldraad. Er moest maar iemand komen om in de boom te klimmen, nestcontrole te doen en het onfortuinlijke dier eventueel te bevrijden. Ik kreeg het telefoonnummer van iemand met ervaring en die letterlijk de boom in kon. Die kwam. Het was Pieter Wouters. Hij constateerde onmiddellijk dat het hier een wespendif betrof. Dus toch! Kerne gezond, dat zag hij zo. Helaas al te oud om nog te ringen. De kans dat hij dan voortijdig het nest zou verlaten, was te groot.

Het stille gedrag, ook van ouders die ik niet te zien kreeg, was verklaard door de soort. Het was een bijzondere vondst. Vaak worden broedplaatsen van wespendifen slechts bij benadering gevonden door kenners die hele dagen in boomtoppen vertoeven om prooi aanvoerende ouders in een bepaalde richting te zien vliegen. En ik liep er zomaar tegenaan. Ik zag 'mijn jong' gaan bewegen op en van het nest, ik trof hem op een ochtend aan in de boom naast de nestboom. Een dag later schrok ik

toen ik vanuit de verte een adulte, grote vogel op het nest zag, niet het chocoladebruine jong maar een lichter en duidelijk volwassen exemplaar die aan het eten was. Even was ik bang dat een havik zich tegoed deed aan de wespindief. Hij keek op, zag mij en vloog direct weg door het bos. Toen zag ik dat het een adulte wespindief was. De volgende dag zag ik 'mijn jong' vertrekken, succesvol uitgevlogen. De dagen erna zag en hoorde ik hem samen met een ouder over het nestgebied vliegen.

Twee maanden later stond ik in de heuvels aan de Spaanse kust waar honderden roofvogels zich verzamelden alvorens over te steken naar Gibraltar. De harde wind blies mij bijna omver, mijn verrekijker stil houden viel niet mee. Er vloog een wespindief tussen. Wat een machtig gezicht hem daar de oversteek te zien maken, om een stukje mee te maken van die enorme reis. Dank, 'mijn jong', voor deze leer-school. Ik zal nooit meer twijfelen als ik een wespindief zie.

Wespindief, waterverf, door Lydia Barkema. *Honey-buzzard, water-colour; by Lydia Barkema.*